

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416204137
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4416204137.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: V. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. D., G. A. XXXX/XX, o zaplatenie 3.529,25 eura s príslušenstvo, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č.k. 4C/105/2016-101 zo dňa 11. októbra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5,5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 3529,25 eura od 06.09. 2013 do zaplatenia a v časti zamietajúceho výroku týkajúceho úroku z omeškania nad 5,5, % ročne zo sumy 3529,25 eura od 06.09. 2013 do zaplatenia mení takto:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 8 % úrok z omeškania zo sumy 3529,25 eura od 6.9. 2019 do 10.3.2016 a zaplatenia a 2,95 % úrok z omeškania zo sumy 3529,25 eura od 11.3.2016 do zaplatenia a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku v časti týkajúcej sa 16,9% úroku zo sumy 3529,25 eura od 6.9. 2019 do zaplatenia, ako aj vo výroku o trovách konania mení takto :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 16,9% úrok zo sumy 3529,25 eura od 6.9. 2019 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok 243,69 eura, úrok z omeškania vo výške 3,94 eura, úrok z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 3.529,25 eura od 06.09.2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na obsahu podanej žaloby doručenej súdu dňa 11.03.2016, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 3529,25 eur, úroku vo výške 243,69 eur, úrokov z omeškania vo výške 3,94 eur, úroku vo výške 16,90 % ročne zo sumy 3529,25 eur od 06.09.2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3529,25 eur z nezaplatených úrokov 243,69

eur od 06.09.2013 do zaplataenia a nahradenia trov konania. Žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel úverovú zmluvu č. XX/XXX/XX zo dňa 10.02.2012, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá suma 3700,00 eur, ktorú mal splácať v 120 mesačných anuitných splátkach vo výške 64,07 eur vždy k 11. dňu v mesiaci. Aktuálna výška úrokovej sadzby v dobe uzavretia zmluvy bola 16,9 % p. a. a v prípade omeškania so splátkou úveru bol v zmluve dohodnutý úrok z omeškania vo výške 8 % z nesplatennej splátky. Žalovaný bol vyzvaný listom z 13.08.2013 na zaplataenie sumy 3.797,47 eura s príslušenstvom, pretože žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 2, § 4 ods. 1, 2, § 9, § 11 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 53, § 53b, § 53c, § 54 Občianskeho zákonníka ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žalobcovi je treba priznať uplatnený úrok vo výške 243,69 eur z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru a úroky z omeškania vo výške 3,94 eur z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru. Pri týchto nárokoch vychádzal z toho, že žalobcovi prináleží úrok z istiny ako aj úrok z omeškania, pretože tieto úroky boli medzi stranami sporu dohodnuté a žalobcovi až do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

V časti nároku žalobcu na zaplataenie úroku vo výške 16,90 % ročne z nezaplataenej istiny 3529,25 eur od 06.09.2013 do zaplataenia prijal záver, že predčasné zosplataenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Kým dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii, tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku a predstavuje takýto úrok kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Zosplataením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým teda stráca veriteľ nárok na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Ak spotrebiteľ nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by spotrebiteľ takéto právo držby finančných prostriedkov mal, inak by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by mal naďalej nárok na úroky zo zmluvy.

Zohľadnil, že ak by súd bral do úvahy len tú skutočnosť, že žalovaný má zaplatiť úrok vo výške 16,90 % ročne zo sumy 3529,25 eur od 06.09.2013 do zaplataenia, tak ku dňu rozhodnutia súdu dosahuje výška týchto úrokov 3001,46 eur (5 rokov a jeden mesiac) a ich výška naďalej narastá. Žalovaný by tak ako spotrebiteľ titulom úroku z úveru zaplatil sumu, ktorá dosiahne 100 % výšku poskytnutého úveru. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. Zn. 4Obo 143/98, v ktorom NS SR uviedol, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu a od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania, pričom tento názor akceptoval aj Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012. Konštatoval, že v danej veci niet pochýb o tom, že medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, preto po poskytnutí náležitej ochrany žalovanému ako spotrebiteľovi dospel k záveru, že po zosplataení úveru žalobcovi neprináležia úroky dohodnuté za poskytnutý úver.

Vo vzťahu k žalobcom uplatneného nároku na zaplataenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3529,25 eur a z nezaplataených

úrokov 243,69 eur od 06.09.2013 do zaplataenia prihladol súd prvej inštancie na ustanovenie § 517 ods. 2 OZ v zmysle platnej novely vyhlášky č. 87/1995 Z. z. Od 01.02.2013 vo veciach občianskoprávných sa úroková sadzba počíta podľa úrokovej sadzby ECB (táto činila k 06.09.2013 - 0,50 %) + 5 percentuálnych bodov. Podľa § 3 predmetného zák. ust. výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca si uplatňoval úrok z omeškania vo výške 8 % ročne, pričom poukazoval na ust. § 369 a § 502 Obchodného zákonníka, pretože považoval právny vzťah medzi stranami sporu za vzťah obchodno-právny. Zmluva uzavretá medzi stranami sporu je podľa názoru súdu prvej inštancie zmluvou spotrebiteľskou, takže sa na ňu prihliada v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch s použitím ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Navyše prihladol aj na znenie ust. § 3a vyhlášky č. 87/1995 Z. z., keď mal za to, že všetky sankcie, ktoré boli spotrebiteľovi uložené na základe spotrebiteľskej zmluvy, nesmú presiahnuť výšku poskytnutých peňažných prostriedkov. Ak si teda žalobca uplatňoval úrok z omeškania vo výške 8 % ročne, takýto úrok nebol v súlade s ustanoveniami zákonných predpisov týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, preto už na základe argumentov uvedených v odôvodnení rozsudku, súd priznal

žalobcovi zákonný úrok z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy zosplatneného úveru odo dňa jeho zosplatnenia do zaplatenia a vo zvyšku nárok žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1/ CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalobca do výroku, ktorým súd prvej inštancie jeho nárok zamietol (t.j. výrok II.) t. j. do zamietnutého nároku na zmluvný úrok po zosplatnení úveru a do zamietnutého nároku na úrok z omeškania prevyšujúci 5,5 %, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia žalobe v celom rozsahu. K nároku na zo zmluvný úrok po zosplatnení úveru v dôvodoch poukázal na ust. § 497 Obch. zák. podľa ktorého, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky . Poukázal aj na ust. § 502 ods. 1 Obch. zák., v ktorom sa uvádza, že od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Zdôraznil, že podľa § 503 ods. 3 Obch. zák. je dlžník oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti žiadal zohľadniť aj právnu úpravu v zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení od zmluvy zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, pričom k tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení musí mať aj veriteľ. Vychádzal zo záveru, že úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Na podporu svojho názoru poukázal na iné rozhodnutia odvolacích súdov.

V podanom odvolaní žalobca tiež namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k výške úrokov z omeškania, ktoré mu súd priznal iba v sadzbe 5,50% poukazujúc na platnú právnu úpravu úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch. Zdôraznil, že žalobca si v konaní uplatňuje nároky z úverovej zmluvy uzatvorenej dňa 10.02.2012, preto sa výška úrokov z omeškania spravuje v právnych vzťahoch vzniknutých do 31.01.2013, preto žalobca uplatňuje výšku úroku z omeškania v správne výške.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku o trovách konania zmeniť s poukazom na ustanovenie § 388 CSP.

Podľa § 53 ods. 6 OZ (účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy) ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

Z odvolania žalobcu vyplýva, že podaním odvolaním namieta zamietnutie dvoch nárokov uplatnených žalobou a to : 1. nároku na zmluvný úrok po zosplatnení úveru t.j. úrok vo výške 16,90 % ročne z nezaplatennej istiny 3529,25 eura od 06.09.2013 do zaplatenia, 2. do zamietnutého nároku na úrok z omeškania prevyšujúci 5,5 % od 06.09. 2013 do 10.03. 2016.

K bodu 1. odvolací súd uvádza, že po prejedaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku je treba zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 16,9% úrok zo sumy 3529,25 eura od 6.9. 2019 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu Súd prvej inštancie v tejto časti dospel k záveru, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov na základe zmluvy o úvere platia len do splatnosti dlhu a od splatnosti úveru je dlžník v omeškani a musí platiť len úroky z omeškania. Odvolací súd s týmto záverom súdu prvej inštancie nesúhlasil, pretože dôvody, pre ktoré súd vo zvyšku žalobu zamietol považuje za nesprávne. Je nesporné, že zosplatnením úveru sa mení deň splatnosti úveru, teda dlžník nemá možnosť naďalej splácať úver v dohodnutých splátkach z dôvodu porušenia jeho zmluvných povinností. Ide teda o sankciu pre dlžníka, ktorý riadne nesplácal úver v mesačných splátkach. Z uvedenej zmluvnej podmienky však

nepochybne vyplýva aj tá skutočnosť, že dlžník je povinný vrátiť veriteľovi (banke) zostatok istiny úveru spolu s príslušenstvom. Príslušenstvom úveru sú potom riadne zmluvné úroky ako aj úroky z omeškania. Je zrejmé, že ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť úroky, potom by veriteľovi nebola priznaná odplata a za poskytnutie finančných prostriedkov by už dlžník neplatil žiadnu sumu. Odvolací súd poukazuje na to, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu za užívanie požičanej istiny, pričom úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškania so splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať, i keď neboli dojednané. Požiadavka vrátiť poskytnuté prostriedky, aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej čiastky úveru aj po zosplatnení úveru je preto opodstatnená, v opačnom prípade by sa veriteľ využívajúc oprávnenie dané mu zákonom, ktoré je dôsledkom porušenia povinností dlžníka dostal do horšieho postavenia ako mal pred porušením povinností dlžníkom.

Podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí ani ďalší dôvod na zamietnutie nároku na úroky z úveru po dobe splatnosti úveru , ktoré súd prvej inštancie uviedol. Konštatovanie súdu prvej inštancie v tom, by súd bral do úvahy len tú skutočnosť, že žalovaný má zaplatiť úrok vo výške 16,90 % ročne zo sumy 3529,25 eur od 06.09.2013 do zaplataenia, tak ku dňu rozhodnutia súdu dosahuje výška týchto úrokov 3001,46 eur (5 rokov a jeden mesiac) a ich výška naďalej narastá, pričom žalovaný by tak ako spotrebiteľ titulom úroku z úveru zaplatil sumu, ktorá dosiahne 100 % výšku poskytnutého úveru nemôže byť dôvodom pre zamietnutie tohto nároku.

Aj keď odvolací súd nespochybuje právo veriteľa na priznanie úrokov po splatnosti úveru , tieto je možné veriteľovi priznať iba za predpokladu, že nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. § 53 ods. 6 OZ (účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy). Súd prvej inštancie sa s týmto zákonným ustanovením nevyporiadal. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia vyčíslil výšku úrokov, ktorú by do dátumu jeho rozhodnutia bol povinný žalovaný v prípade vyhovenia žaloby v tejto časti zaplatiť na sumu 3001,56 eura (5 rokov a jeden mesiac) a s ohľadom na túto skutočnosť posúdil túto odplatu ako neprípustnú , ktorá navyše nemôže požívať právnu ochranu.

Z obsahu Zmluvy o úvere zo dňa 10.02.2012 vyplýva, že žalobca žalovanému poskytol úver vo výške 3.700 euro, ktorý mal splatiť v 120 mesačných splátkach vo výške 64,07 eura s ročným úrokom 16,9 %. Okrem toho sa žalovaný zaviazal zaplatiť za správu úverového účtu vo výške 1,99 euro mesačne. Za podstatné odvolací súd považoval skutočnosť, že výška dohodnutého úroku v zmluve - 16,9 %, pri zohľadnení 10 ročnej splatnosti úveru podstatne neprevyšuje podľa údajov Národnej banky Slovenska výšku úrokovej miery zistenú za február 2012 teda v čase uzatvorenia zmluvy /<<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-institucie/banky/statisticke-a-analyticke-prehlady/urokova-statistika/bankova-urokova-statistika-uvery>> / pre úroky s fixáciou nad 5 rokov, ktorá predstavuje hodnotu 14,43 %, teda ročne viac ako 2 % úrok vyšší ako priemerný úrok, ktorý poskytovali v tom čase banky spotrebiteľom za obdobný úver. Odvolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že takto dohodnutá odplata nebola dojednaná v rozpore s ust. § 53 ods. 6 OZ (v znení v čase uzatvorenia zmluvy), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Napokon podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné zohľadniť aj dojednanie strán sporu v zmluve o úvere bode 7.2.1. podľa ktorého, v prípade neplnenia záväzkov klientom banka je oprávnená žiadať zosplatnenie zostatku úveru s príslušenstvom. V prípade, ak klient neuhradí zostatok úveru v lehote stanovenej bankou je povinný uhradiť z nesplatennej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov v zmysle bodu 1.2. aj úrok z omeškania.

K bodu 2. odvolací súd uvádza, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a priznal žalobcovi aj úrok z omeškania zo sumy 3529,25 eura od 06.09.2013 do 10. 03. 20165 vo výške 8 % tak ako sa správne domáhal žalobca. Súd prvej inštancie nesprávne určil výšku úroku z omeškania nevedomiac si zrejme, že právny vzťah založený stranami sporu úverovou zmluvou zo dňa 10.02.2012 s tým, že k omeškaniu zo strany žalovaného došlo dňa 06.09. 2013. V čase vzniku z omeškania od 08.05.2013 do 12.11.2013 sadzba úrokov z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých do 31.03.2013 v občianskoprávných veciach predstavovala výšku 8,5 %. Z uvedeného dôvodu, keď žalobca žiadal priznať 8% úrok z omeškania ročne od 06.09. 2013 do 10.03. 2016 bolo mu treba tento úrok priznať. V písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 03.04.2018 (č.l. 69 spisu) vymedzil žalovaný v odvolacom konaní nárok tak, že požaduje priznať 8% úrok z omeškania ročne zo sumy 3529,25 eura od 06.09. 2013 do 10.03. 2016 a od 11.03.2016 do zaplataenia sa domáhal zaplataenia 2,95 % ročne zo sumy 3529,25 eura . Tento zamietnutý úrok z omeškania zo sumy 3529,25 eura počnúc od 06.09.2013 žalobca odvolaní nenapadol, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo v tejto zamietajúcej časti

právoplatnosť (rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 13.210.2016 v zamietajúcom výroku). Pretože počnúc od 11.03.2016 súd prvej inštancie priznal žalobcovi napadnutým rozsudkom 5, 5 % úrok z omeškania zo sumy 3529,25 eura od 06.09.2013 až do zaplatenia išiel nad rámec odvolacieho petitu a priznal mu viac ako sa odvolaním domáhal (č.l. 69 spisu). Odvolací súd preto mohol žalobcovi priznať 8 % úrok z omeškania zo sumy 3529,25 eura od 06.09. 2019 až do zaplatenia tak, ako sa odvolaním žalobca domáhal. Nárok na úrok z omeškania nad výšku 2,95 % zo sumy 3529,25 eura od 11.3.2016 do zaplatenia bol už totiž rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 13.210.2016 č.k. 4C/105/2016-41 právoplatne zamietnutý, pretože v tejto časti žalobca odvolanie nepodal. Rozsah odvolania voči tomuto rozsudku súdu prvej inštancie totiž na výzvu súdu žalobca presne špecifikoval prípisom zo dňa 29.03. 2018 (č.l. 69 spisu) doručenom súdu prvej inštancie dňa 03.04.2018. Z uvedeného dôvodu počnúc od 11.03.2016 do zaplatenia priznal odvolací súd žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 3529,25 eura iba vo výške 2,95% ročne, zohľadňujúc tú skutočnosť, že predmetom odvolacieho konania úrok vo výške 8% už byť nemohol.

O nároku na náhradu trov celého konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov celého (prvoinštančného aj odvolacieho) konania v plnom rozsahu.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).